

RUUD VAN GESSEL

De
CAVA
dagboeken

Een oneindig liefdesverhaal

*‘Als de Middellandse Zee de kleur van jouw ogen had
zou niemand ooit verdrinken.’*

Letizia de la Peña †

In dezelfde 'Bubbels-reeks' verschenen:

De prosecco-dagboeken

De champagne-dagboeken

De delen zijn los van elkaar te lezen, in elke willekeurige volgorde; ze spelen zich af in verschillende landen, in andere wijngebieden en hebben andere hoofdpersonen.

Proloog

'Aguanta't, et portaré al paradís! Anna Beeren had geen idee wat de knappe jongen tegen haar zei, de muziek stond keihard en ze verstond geen Catalaans; alleen het laatste woord klonk als *paradís*. Hij probeerde als popper haar en haar vriendinnen met al zijn charmes een discotheek in Lloret de Mar binnen te lokken. *'Free entrance for girls and the best music and foam party in Catalonia.'* Haar vriendinnen hadden geen interesse en liepen door.

Anna draaide zich nog even om. De knappe jongen keek haar na. Nog nooit had hij een meisje met zulke mooie ogen gezien. Hij stak zijn hand op en wilde naar haar toe lopen, maar Anna werd meegetrokken door haar vriendinnen. De avond was nog jong.

In de tel waarin hun blikken kruisten werd het lot van twee levens bepaald. De aantrekkingskracht tussen twee mensen is óf meedogenloos óf moedig. Er zijn slechts twee scenario's mogelijk. De ene heeft een fataal einde, de ander is een eindeloos liefdesverhaal.

1. Lloret de Mar in de jaren tachtig

'Un dia per besar!' Een dag om te zoenen. De stem van de Catalaanse radioweervrouw klonk vrolijk en joviaal. Een van de strandwachten zat op deze vroege ochtend in juli op zijn post naar haar te luisteren. Op het bureau voor hem lag een groot zwart bord, in zijn rechterhand hield hij een dik wit krijt in de aanslag. *'29 graus amb una força de brisa marina refredada 2'* hoorde hij uit de kleine speaker van de transistorradio. De watertemperatuur van de Middellandse Zee had hij zelf net gemeten. In sierlijke grote letters schreef hij op het bord wat er vandaag te genieten viel: een temperatuur van 29 graden met een verkoelende zeebries windkracht 2 en een watertemperatuur van 24 graden.

Hij stond op en keek vanuit de post over het strand. Her en der lagen feestvierders hun roes uit te slapen. Onder een paar omgevallen parasols staken jongens- en meisjesbenen uit. Hij liep met het bord de trap af en plaatste het bij de ingang van het kantoor van de strandwachten. Daarna liep hij over het strand en maande de slapers onder de parasols om weg te wezen. Nog even en het strand zou weer volstromen met jongeren die op hun plekken in de zon wilden liggen. Elke dag in het

zomerseizoen dezelfde routine. De strandwachten waren niet anders gewend. Er werd soms gemopperd door de roes-uitslapers, maar problemen waren er zelden. Het waren de gemoedelijke jaren tachtig. Tussen luidruchtige buitenlandse jonge feestvierders lagen nog Catalaanse families. Hun kinderen en kleinkinderen bouwden zandkastelen met slotgrachten die ze vulden met emmertjes zeewater. Er was genoeg ruimte voor iedereen.

Honderden jaren geleden kreeg Lloret, het feestoord aan de Costa Brava, zijn naam. Afgeleid van het Latijnse woord *lauretum*, wat *plaats van laurieren* betekent. Van de sterke en kruidige geur van de blaadjes van de groenblijvende boom was in de smalle straatjes van het uitgaanscentrum geen sprake meer. Nu geurde het naar allerlei soorten chemische luchtjes van goedkope parfums, aftershave en zonnebrandcrème. Naarmate de avond vorderde zou de lucht van tabak, zweet en bier de overhand krijgen. Het was vroeg in de avond, de grote discotheken moesten nog opengaan. De muziek die uit de barretjes en kroegen schalde bracht de jongens en meisjes in de juiste stemming. Aan de *strip* van de Avinguda Just Mar-lés Vilarrodona klonk uit de speakers muziek voor elk wat wils. Van Dolly Parton tot Lionel Richie. Van Golden Earring tot Frankie Goes to Hollywood. Pat Benatar met haar *Love is a Battlefield* en *Wake Me Up Before You Go-Go* van Wham sloten perfect aan bij de verwachtingen van de uitgelaten jonge vakantievierders. Zou het

lukken die nacht, was het blijvend, beter om te vergeten of werd het een herinnering om voor altijd te koesteren later als brave huisvaders en huismoeders.

De boordevolle uitgaansstraat werd elke avond een catwalk zonder graatmagere mannequins en haute couture. Meisjes paradeerden in lange wijde jurken, strakke minirokjes, spandex en wielrennersbroekjes. Alle modestijlen uit de jaren tachtig door elkaar gedragen, in felle kleuren. De jongens liepen er wat minder uitbundig bij. In korte broek met poloshirts of in trainingspak. Een enkele durfal liep rond in een knickerbocker. Het was kijken en bekeken worden en wat iemand voor kleren aanhad speelde eigenlijk geen rol. Alles draaide om lichaamstaal. Er werd gesproken met de ogen, het was seconden werk. Er werd gelachen, geflirt en ingedronken in de uitgaanswijk. Met het verstrijken van de uren steeg de spanning bij de honderden, duizenden jongens en meisjes. Straks, als de discotheken de deuren openden, was het leven in ieder geval voor één nacht een groot feest.

Anna Beeren was nog nooit in het buitenland geweest. Ze was net met haar vriendinnen in Lloret de Mar aangekomen. Ze had niets met uitgaan en de straat vol schreeuwende, aangeschoten leeftijdgenoten gaf haar een ongemakkelijk gevoel. Die kakofonie van keiharde muziek. Die opdringerige en soms handtastelijke propers. Nee, niks voor haar. Liever was ze die avond naar het strand gelopen om in de branding met de golven te

spelen. Golven die eindeloos het strand op rolden met aan de horizon de opkomende volle maan. Voor Anna en haar vriendinnen betekende deze vakantie vrijheid, even weg van hun altijd belerende en strenge ouders. In de touringcar had Anna genoten van het elk uur veranderende landschap langs de snelweg. Opeens zag ze heuvels, bossen en later zelfs in de verte bergen. Alles waarvan ze als kind al droomde bestond echt. De kleurrijke landschappen die ze op grote vellen papier schilderde zag ze nu in werkelijkheid. Anna zuchtte diep. Wat een verademing vergeleken met het stadje aan de traag stromende grauwe rivier waar ze zeventien jaar geleden geboren was en dat ze nooit eerder had verlaten.

De touringcar was na de lange reis aangekomen in Lloret de Mar. De chauffeur reed nu over de Passeig d'Agustí Font, de brede boulevard met terrasjes, restaurants en hotels. De promenade was omlijst met wuivende palmbomen langs het grote strand. Anna keek er ademloos naar. Hier toverde de stralende zon over de Middellandse Zee een palet van wisselend turquoise, om de beurt donker- en lichtblauw met hier en daar een toets van smaragdgroen. Ze was van dit schouwspel van de natuur zo onder de indruk dat ze pas opschrok toen de aardige chauffeur van de touringcar lachend vroeg of ze weer mee terug wilde. De andere meiden en jongens uit de bus waren al naar de appartementen gelopen. Voor geen goud wilde Anna terug naar huis. Ze bedankte de chauffeur, die haar koffer al uit het bagageruim had gehaald.

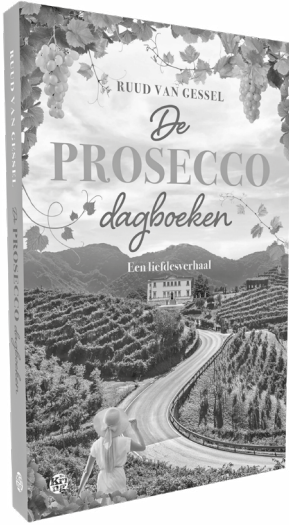
Hij had de hele reis al gezien dat dit meisje anders was dan de uitgelaten tieners die elke week in zijn touringcar naar Lloret de Mar zaten. Hij keek haar na toen ze met haar koffer de weg overstak. Hij glimlachte en schudde zijn hoofd. Een bijzonder kind, en wát een ogen, dacht hij terwijl hij de bus weer startte. De iris was magisch blauw, opgebouwd uit alle kleuren van de zee.

Op een van de balkons in het appartementengebouw stonden al vriendinnen te roepen dat Anna moest opschieten, want ze wilden naar het strand. Nu ze eindelijk van hun onbuigzame ouders verlost waren moest ze niet zo treuzelen. Anna wilde geen spelbreker zijn en haastte zich naar binnen.

Anna was een buitenbeentje. Geboren in de kleine stad aan de rivier met ouders die aangesloten waren bij een streng gesloten geloofsgemeenschap. Anna was een dromerig kind dat leefde in haar eigen wereld. Dat ze enig kind was gebleven, terwijl de meeste families van de gemeenschap vier of meer kinderen hadden, was in de woorden van een ouderling de ‘onvolmaaktheid van de voortplanting die ouders als een straf van het Opperwezen moesten zien’. Anna was door haar moeder naar haar kamer gestuurd toen de ouderling aan de voordeur was verschenen. Het was nog lang geen bedtijd en ze liep met Beer, haar knuffel, naar het raam. Begin november was het al vroeg donker. De straatlantaarn verlichtte de eikenboom voor het huis. De straffe wind blies de laatste

[lees verder in het boek]

Over *De prosecco-dagboeken*:

‘Wat een heerlijk boek om bij weg te dromen!’

Will Koopman, regisseur

Gooische Vrouwen

‘Sprankelend! Prima Italiaanse feelgood.’

Menno Daamen, boekhandel

Voorhoeve

‘Fijn geschreven! Doet me denken aan *Eten, bidden en*

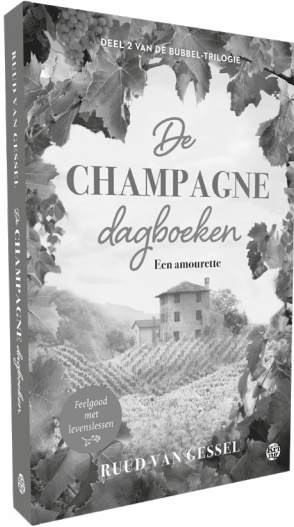
beminnen. En ik krijg er zin in vakantie van!’

Truus de Boer, actrice

‘Het is een verhaal dat je hart opwarmt en je met een glimlach achterlaat. (5 sterren)’ *Hebban*

‘Een rustige roman met een vurige passie.’ *Hebban*

Over *De champagne-dagboeken*:

‘Het boek leest zoals prachtige Franse familiefilms zich laten kijken, als een rustgevende stroom door het eindeloos, prachtige landschap van het leven. Met ontroering gelezen en dus aanbevolen!’

Ton Verlind, journalist

‘Prachtig! Het verhaal is zó goed verteld, dat je simpelweg niet wilt dat er een einde aan

komt. Wat je wel wilt, is zo snel mogelijk richting de Champagnestreek reizen. (5 sterren)’ *Hebbaan*

‘Deze feelgood met levenslessen en tal van mooie legendes kan ik iedereen aanraden. Een boek om bij weg te dromen maar zeker ook om even bij stil te staan.’ *Goodreads*

‘Van meet af aan word je meegezogen in de belevenissen van de hoofdpersonen. Je “proeft” de wijn, de streek en de mensen op elke pagina.’ *Goodreads*